

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 3 mei 2011 in zaak nr. 10/29940 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 16 juli 2010 heeft de minister van Justitie de aan de vreemdeling verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingetrokken. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 3 mei 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister binnen zes weken na verzending van haar uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 27 mei 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. In zijn eerste grief betoogt de minister dat de rechtbank het beroep van de vreemdeling ten onrechte niet niet-ontvankelijk heeft verklaard, aangezien de vreemdeling niet tijdig beroep heeft ingesteld tegen het besluit van 16 juli 2010. De rechtbank heeft volgens de minister ten onrechte overwogen dat hij dit besluit tevens had dienen toe te zenden aan de laatst bekende gemachtigde van de vreemdeling.

2.3. Bij besluit van 14 januari 2008 heeft de minister aan de vreemdeling een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend. Bij brief van 3 maart 2010 heeft de minister zijn voornemen tot intrekking van deze vergunning aangetekend verzonden naar het laatst bekende adres van de vreemdeling, zoals opgenomen in de gemeentelijke basisadministratie. Nadat hierop geen reactie is gekomen van de vreemdeling, heeft de minister telefonisch contact opgenomen met het kantoor van de laatst bekende gemachtigde van de vreemdeling, mr. J.M. Walls. Zijn kantoorgenoot mr. S. Zwiers heeft bevestigd dat het bij dit kantoor bekende adres van de vreemdeling overeenkomt met het adres dat bij de minister bekend is. Hierop heeft de minister het besluit van 16 juli 2010 aangetekend verzonden naar dit adres.

2.4. Onder verwijzing naar de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 23 mei 2001 (LJN AB3278) wordt overwogen dat uit artikel 2:1 van de Awb voortvloeit dat het optreden van een gemachtigde tot gevolg heeft dat het contact met de belanghebbende in beginsel via de gemachtigde verloopt. Heeft het bestuursorgaan weet van het optreden voor de belanghebbende van een gemachtigde in een bepaalde zaak dan zal de toezending van een besluit in die zaak uitsluitend aan de belanghebbende

normaliter tot gevolg hebben dat er niet kan worden gesproken van een bekendmaking 'op de voorgeschreven wijze' als bedoeld in artikel 6:8 van de Awb, zodat de beroepstermijn niet is gaan lopen. Een verplichting van het bestuursorgaan tot het toezenden van stukken aan een ander dan de belanghebbende zelf kan evenwel niet worden aangenomen op grond van de enkele omstandigheid dat de belanghebbende in een andere zaak een gemachtigde heeft, dan wel in een eerdere zaak een gemachtigde had. Van een verplichting daartoe kan eerst sprake zijn indien de belanghebbende zelf het bestuursorgaan ervan op de hoogte heeft gesteld dat zijn gemachtigde in een andere of eerdere zaak ook in de betrokken zaak voor hem optreedt.

2.4.1. De minister voert terecht aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat in dit geval geen aanleiding bestond om aan te nemen dat, ten tijde van het besluit van 16 juli 2010, een gemachtigde bekend was. Derhalve bestond voor de minister ook geen verplichting om het besluit van 16 juli 2010 naar een ander dan de vreemdeling zelf te sturen. Dat, zoals de rechtbank heeft overwogen, de minister zelf de laatst bekende gemachtigde van de vreemdeling heeft benaderd om de adresgegevens van de vreemdeling te controleren en er kennelijk vanuit is gegaan dat de vreemdeling nog contact met zijn gemachtigde had, doet hieraan niet af, omdat hieruit niet de conclusie kan worden getrokken dat deze laatst bekende gemachtigde nog steeds de gemachtigde was van de vreemdeling.

2.4.2. Indien een stuk aangetekend is verzonden en de belanghebbende de ontvangst ervan ontkent, dient te worden onderzocht of het stuk door PostNL op regelmatige wijze aan het adres van de belanghebbende is aangeboden. Wanneer PostNL bij aanbieding van het stuk niemand thuis treft en daarom een afhaalbericht achterlaat, komt het niet ophalen van dat stuk bij het kantoor van PostNL voor rekening en risico van de belanghebbende. Stelt de belanghebbende geen afhaalbericht te hebben ontvangen, dan ligt het op zijn weg feiten aannemelijk te maken op grond waarvan redelijkerwijs kan worden betwijfeld dat een afhaalbericht is achtergelaten.

Uit de door de minister overgelegde verzendstukken blijkt dat het besluit van 16 juli 2010 door PostNL op regelmatige wijze aan het adres van de vreemdeling is aangeboden. Het niet ophalen van dit besluit komt derhalve voor rekening en risico van de vreemdeling. De vreemdeling heeft geen feiten aannemelijk gemaakt op grond waarvan redelijkerwijs kan worden betwijfeld dat een afhaalbericht is achtergelaten.

Ingevolge artikel 69, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 bedraagt de termijn voor het indienen van een beroepschrift vier weken. Vaststaat dat het beroepschrift op 25 augustus 2010 door de rechtbank is ontvangen. Geen aanleiding bestaat voor het oordeel dat redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de vreemdeling in verzuim is geweest door niet tijdig een beroepschrift in te dienen.

De grief slaagt.

2.5. De tweede grief behoeft geen bespreking.

2.6. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te

doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 16 juli 2010 van de minister van Justitie alsnog niet-ontvankelijk verklaren.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 3 mei 2011 in zaak nr. 10/29940;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank ingestelde beroep niet-ontvankelijk.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. C.J. Borman en mr. G. van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. E.J.A. Idema, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

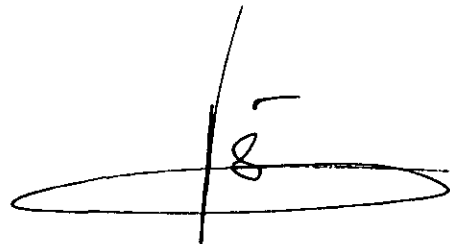
w.g. Idema
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 3 april 2012

512.

Verzonden: 3 april 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht

Zittinghoudende te Amsterdam

zaaknummer: AWB 10/29940

V-nr:

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken

in het geding tussen:

geboren op _____ van Iraakse nationaliteit, eiser,
gemachtigde: mr. drs. E.W.B. van Twist, advocaat te Dordrecht,

en:

de minister voor Immigratie en Asiel, rechtsopvolger van de minister van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. A.J. Hakvoort, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND).

Procesverloop

Bij besluit van 16 juli 2010 heeft verweerder de aan eiser verleende verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000 ingetrokken. Op 25 augustus 2010 heeft de rechtbank het beroepsschrift van eiser ontvangen. Bij uitspraak van 15 december 2010 is het beroep van eiser kennelijk niet-ontvankelijk verklaard. Het hiertegen ingediende verzet is bij uitspraak van 31 januari 2011 gegrond verklaard.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 17 maart 2011. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn voornoemde gemachtigde. Ook was ter zitting aanwezig M. Essebai, tolk in de Arabische taal.

De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

Overwegingen

1.1 In het besluit van 16 juli 2010 heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de grond voor de verlening van de vergunning, als bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000 is komen te vervallen. Daarbij heeft verweerder verwezen naar het voornemen, waarin staat dat het voornemen bestaat de vergunning in te trekken omdat het categoriaal beschermingsbeleid ten aanzien van Irak is ingetrokken. Nu betrokkene geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid een zienswijze in te dienen ziet verweerder geen aanleiding een ander standpunt in te nemen dan verwoord in het voornemen.

1.2 Verweerder heeft voorts aangevoerd dat het voornemen tot intrekken van de aan eiser verleende verblijfsvergunning op 3 maart 2010 per aangetekende post aan eiser is verzonden en niet retour is gekomen. Nadat er geen reactie van eiser op het voornemen is gekomen, heeft verweerder uit voorzorg onder meer gebeld met (de kantoorgenoot van) de laatst bekende gemachtigde van eiser. In het door verweerder overgelegde memo van 13 juli 2010 staat dat verweerder ter verificatie van het adres van eiser telefonisch contact heeft opgenomen met het kantoor van de laatst bekende gemachtigde van eiser, mr. J.M. Walls. Een kantoorgenoot van mr. Walls, mr. S. Zwiers heeft het systeem en het dossier geraadpleegd en heeft aangegeven dat het bij dit kantoor bekende adres van eiser hetzelfde adres is als dat wat bekend is bij verweerder. In een door verweerder overgelegde telefoonnotitie, opgemaakt op 14 maart 2011 wordt bevestigd dat het telefoongesprek met mr. Zwiers heeft plaatsgevonden. Voorts stelt verweerder dat het besluit van 16 juli 2010 op die datum aangetekend is verstuurd naar het laatst bekende adres van eiser en retour is gekomen bij verweerder op 10 augustus 2010. Het bestreden besluit is derhalve bekend gemaakt op 16 juli 2010. Nu eiser pas op 25 augustus 2010 beroep heeft ingesteld, dient eiser niet-ontvankelijk te worden verklaard in zijn beroep, aldus verweerder.

2.1 Eiser heeft zich allereerst ter zitting op het standpunt gesteld dat de telefoonnotitie van 14 maart 2011 niet meegenomen kan worden bij de beoordeling van het beroep, nu het een telefoonnotitie betreft van een gesprek van meer dan een jaar geleden en dat er tevens een onjuist telefoonnummer op vermeld staat. Het telefoonnummer dat op de notitie van 14 maart 2011 vermeld staat bestond volgens de gemachtigde van eiser op het moment van het telefoongesprek van 13 juli 2010 nog niet.

2.2 De rechtbank is van oordeel dat het feit dat de telefoonnotitie een jaar na het telefoongesprek is opgemaakt en het vermelde telefoonnummer niet juist blijkt, geen aanleiding geeft om te twijfelen aan de juistheid van de telefoonnotitie. De rechtbank overweegt hierbij dat de inhoud van de nadere telefoonnotitie van 14 maart 2011 niet wezenlijk afwijkt van de inhoud van het memo van 13 juli 2010.

3.1 Eiser heeft zich vervolgens op het standpunt gesteld dat verweerder in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel heeft gehandeld door het voornemen en het bestreden besluit niet aan de laatst bekende gemachtigde van eiser te verzenden, terwijl deze wel bekend was bij verweerder. Uit het dossier blijkt dat verweerder, nadat er geen reactie op het voornemen kwam, de adresgegevens van eiser heeft geverifieerd door contact te zoeken met het kantoor van de laatst bekende gemachtigde van eiser, waar toen nog de huidige gemachtigde van eiser werkte. Kennelijk is verweerder er vanuit gegaan dat de recente gegevens van eiser bekend waren bij de laatst bekende gemachtigde van eiser. Nu niet daadwerkelijk met de laatst bekende gemachtigde van eiser is gesproken, maar met een kantoorgenoot, kan er niet van worden uitgegaan dat de laatst bekende gemachtigde van eiser op de hoogte zou worden gesteld van het voornemen.

3.2 Volgens hoofdstuk C18/1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 beschikken personen die in het bezit zijn gesteld van een verblijfsvergunning *doorgaans* niet meer over een gemachtigde of raadsman. De kennisgeving van het voornemen om de verleende verblijfsvergunning in te trekken dient daarom in beginsel aangetekend naar het laatst bekende adres van de vreemdeling te worden verzonden. Naar het oordeel van de rechtbank sluit dit beleid niet uit dat, als er een gemachtigde bekend is, de kennisgeving van het voornemen wordt verzonden naar de gemachtigde. Nu verweerder zelf de laatst bekende gemachtigde van eiser heeft benaderd om de adresgegevens van eiser te controleren, is

verweerder er kennelijk vanuit gegaan dat eiser nog wel contact met zijn gemachtigde had. Het had dan ook op de weg van verweerder gelegen om het voornemen alsnog aan de laatst bekende gemachtigde van eiser toe te zenden. Het voornemen is dan ook niet op de juiste wijze bekend gemaakt.

3.3 Gezien het voorgaande had verweerder ook het besluit van 16 juli 2010 dienen toe te zenden aan de laatst bekende gemachtigde van eiser. Onder deze omstandigheden kan toezending van het besluit aan eiser niet als bekendmaking daarvan in de zin van artikel 3:41 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) worden aangemerkt, hetgeen met zich brengt dat de termijn voor het indienen van een beroepschrift niet is aangevangen. Eiser heeft aangevoerd dat eind augustus 2010, toen hij zijn rijbewijs wilde afhalen, door de gemeente is gemeld dat uit het Gemeentelijke Basisadministratie was gebleken dat hij geen rechtmatig verblijf in Nederland zou hebben. Vervolgens heeft eiser op 25 augustus 2010 met de IND gebeld en is hem gezegd dat er een voornemen en een beschikking was toegezonden. Eiser heeft direct beroep ingesteld. Door verweerder is deze gang van zaken niet betwist. Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiser dan ook tijdig beroep ingesteld. Gelet op het vorenstaande blijft niet-ontvankelijkverklaring achterwege.

4. Gezien het voorgaande wordt eiser in het bestreden besluit ten onrechte tegengeworpen dat hij geen zienswijze heeft ingediend.

5. Het beroep zal dan ook gegrond worden verklaard en het bestreden besluit zal worden vernietigd wegens strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. De rechtbank bepaalt dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak.

6. Gelet op het voorgaande veroordeelt de rechtbank verweerder als de in het ongelijk gestelde partij in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 874,-- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting; waarde per punt € 437,--, wegingsfactor 1).

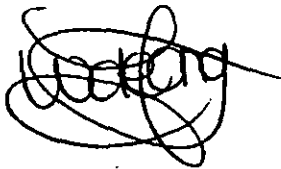
Beslissing

De rechtbank,

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat verweerder binnen zes weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten, begroot op € 874,-- (zegge: achthonderdvierenzeventig euro), te betalen aan de griffier;

Deze uitspraak is gedaan door mr. J. Jonkers, rechter, in tegenwoordigheid van W. de Jong-Koops, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 3 mei 2011.

De griffier

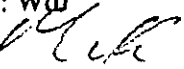

De rechter

Afschrift verzonden op: 03 MEI 2011

Conc.: WdJ

Coll.:

D: B

VK

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

27 MEI 2011

ZAAKNR.

AAN: VI

BEHANDELD: DD: PAR:

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Minister voor Immigratie en Asiel
te 's-Gravenhage,
appellant
Gemachtigde: Mr. J. Laros,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
De uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam
van 3 mei 2011
met kenmerk Awb 10/29940

Inzake:

met IND-kenmerk 0606.27.0232
aan te duiden als verweerder
Gemachtigde: mr. drs. E.W.B. van Twist
advocaat te (Wijnstraat 139), 3311 BV, Dordrecht

Procesvertegenwoordiging
Rijswijk

Postbus 30120, 2500 GC Den Haag

Contactpersoon:
A.J. Hakvoort
Tel. 070-779 5310

1. Inleiding

- 1.1. De Minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de Minister) komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam van 3 mei 2011, verzonden op dezelfde datum, met kenmerk Awb 10/29940 (productie I), in welke zaak de rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam, het beroep tegen de beschikking van 16 juli 2010 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak, binnen zes weken na verzending van de uitspraak, een nieuw besluit te nemen en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

Waar hierna de Minister wordt genoemd, wordt daaronder in voorkomend geval mede begrepen de eerdere bewindspersoon voor Vreemdelingenzaken.

2. Achtergronden

- 2.1. Op 27 juni 2006 heeft Imded Mohammed Saber (hierna: verweerder) een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet (verder: Vw).
- 2.2. Bij beschikking van 14 januari 2008 is aan verweerder een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend, met ingang van 2 april 2007 tot 2 april 2012.
- 2.3. Bij schrijven van 3 maart 2010 heeft de Minister verweerder medegedeeld voornemens te zijn de aan verweerder verleende verblijfsvergunning in te trekken.
- 2.5. Bij beschikking van 16 juli 2010 is de aan verweerder verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, ingetrokken.
- 2.6. Bij schrijven van 25 augustus 2010 heeft verweerder hiertegen beroep ingesteld.
- 2.7. Bij uitspraak van 16 december 2010 van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam, Awb 10/29940, is het beroep niet-ontvankelijk verklaard.
- 2.8. Bij schrijven van 19 december 2010 heeft verweerder hiertegen verzet ingediend.
- 2.9. Bij uitspraak van 31 januari 2011 van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam, Awb 10/29940, is het verzet gegrond verklaard.
- 2.10. Bij de thans bestreden uitspraak is het door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3. Grieven

3.1. De Minister is van oordeel dat het besluit van 16 juli 2010 rechtens juist is. Met het oog daarop had het beroep tegen dit besluit niet-ontvankelijk dienen te worden verklaard.

3.2. De Minister heeft twee grieven tegen deze uitspraak.

Grief 1

3.3. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 3.1, 3.2 en 3.3 op pagina 2 en 3 van de bestreden uitspraak:

"Eiser heeft zich vervolgens op het standpunt gesteld dat verweerder in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel heeft gehandeld door het voornemen en het bestreden besluit niet aan de laatst bekende gemachtigde van eiser te verzenden, terwijl deze wel bekend was bij verweerder. Uit het dossier blijkt dat verweerder, nadat er geen reactie op het voornemen kwam, de adresgegevens van eiser heeft geverifieerd door contact te zoeken met het kantoor van de laatst bekende gemachtigde van eiser, waar toen nog de huidige gemachtigde van eiser werkte. Kennelijk is verweerder er vanuit gegaan dat de recente gegevens van eiser bekend waren bij de laatst bekende gemachtigde van eiser. Nu niet daadwerkelijk met de laatst bekende gemachtigde van eiser is gesproken, maar met een kantoorgenoot, kan er niet van worden uitgegaan dat de laatst bekende gemachtigde van eiser op de hoogte zou worden gesteld van het voornemen."

"Volgens hoofdstuk C18/1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 beschikken personen die in het bezit zijn gesteld van een verblijfsvergunning *doorgaans* niet meer over een gemachtigde of raadsman. De kennisgeving van het voornemen om de verleende verblijfsvergunning in te trekken dient daarom in beginsel aangetekend naar het laatst bekende adres van de vreemdeling te worden verzonden. Naar het oordeel van de rechtbank sluit dit beleid niet uit dat, als er een gemachtigde bekend is, de kennisgeving van het voornemen wordt verzonden naar de gemachtigde. Nu verweerder zelf de laatst bekende gemachtigde van eiser heeft benaderd om de adresgegevens van eiser te controleren, is verweerder er kennelijk vanuit gegaan dat eiser nog wel contact met zijn gemachtigde had. Het had dan ook op de weg van verweerder gelegen om het voornemen alsnog aan de laatst bekende gemachtigde van eiser toe te zenden. Het voornemen is dan ook niet op de juiste wijze bekend gemaakt."

"Gezien het voorgaande had verweerder ook het besluit van 16 juli 2010 dienen toe te zenden aan de laatst bekende gemachtigde van eiser. Onder deze omstandigheden kan toezending van het besluit aan eiser niet als bekendmaking daarvan in de zin van artikel 3:41 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) worden aangemerkt, hetgeen met zich brengt dat de termijn voor het indienen van een beroepschrift niet is aangevangen. Eiser heeft aangevoerd dat eind augustus 2010, toen hij zijn rijbewijs wilde afhalen, door de gemeente is gemeld dat uit het Gemeentelijke Basisadministratie was gebleken dat hij geen rechtmatig verblijf in Nederland zou hebben. Vervolgens heeft eiser op 25 augustus 2010 met de IND gebeld en is hem gezegd dat er een voornemen en een beschikking was

toegezonden. Elser heeft direct beroep ingesteld. Door verweerder is deze gang van zaken niet betwist. Naar het oordeel van de rechtbank heeft elser dan ook tijdig beroep ingesteld. Gelet op het vorenstaande blijft niet-ontvankelijkverklaring achterwege."

Grief 2

- 3.4. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 4 op pagina 3 van de bestreden uitspraak:

"Gezien het voorgaande wordt elser in het bestreden besluit ten onrechte tegengeworpen dat hij geen zienswijze heeft ingediend."

- 3.5. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 5 en 6 op pagina 3 van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid aan van deze rechtsoverwegingen.

4. Toelichting op de grieven

Grief 1

- 4.1. Bij beschikking van 16 juli 2010 is de aan verweerder verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingetrokken. Zowel het voornemen tot intrekking, als voormeld, van 3 maart 2010, als het besluit van 16 juli 2010 zijn aangetekend verzonden naar het laatst bekende (GBA) adres van verweerder. Het besluit van 16 juli 2010 is, anders dan het voornemen van 3 maart 2010, op 10 augustus 2010 aan de Minister retour gezonden (productie 2).
- 4.2. Naar aanleiding van het voornemen is geen zienswijze door verweerder ingediend. Mitsdien heeft de Minister gecontroleerd of het voornemen naar het juiste adres is verzonden, zoals blijkt uit de zich in het dossier bevindende memo (productie 3). Hierbij heeft de Minister onder meer telefonisch contact gezocht met de laatst bekende gemachtigde van verweerder. Na controle bleek dat het voornemen naar het juiste adres was verzonden. In de onderhavige zaak bestond mitsdien, nu zowel het voornemen als het besluit per aangetekende post zijn verzonden, geen geschil over de vraag of aannemelijk is dat de Minister de betreffende documenten (aangetekend) aan verweerder heeft verzonden. Evenmin bestond geschil over de vraag of die verzending heeft plaatsgevonden aan het juiste adres van verweerder.
- 4.3. In de onderhavige zaak is van belang dat de Minister van mening is dat het niet reageren op een -blijkens informatie van TNT-post- achtergelaten afhaalbewijs in beginsel voor risico komt van de geadresseerde. Uit het als productie 2 bijgevoegde stuk blijkt genoegzaam dat er een afhaalbewijs op het adres van verweerder is achtergelaten, maar dat het poststuk vervolgens niet door verweerder is opgehaald. In de optiek van de Minister heeft verweerder de ontkenning van de ontvangst van de beschikking niet aannemelijk gemaakt. Verweerder heeft enkel gesteld de beschikking niet te hebben ontvangen. Voorts is nimmer door verweerder ontkend dat hij het voornemen heeft ontvangen.

Zie ook:

-Prof. Mr. M. Schreuder-Vlasblom, *Rechtsbescherming en bestuurlijke voorprocedure*, derde druk, pagina 182-183, § 2.5.2.3.

- 4.4. Verweerder heeft gesteld dat hij er per toeval via de gemeente achterkwam dat hij geen verblijfsvergunning meer had en toen meteen beroep heeft ingesteld. Mitsdien moet het er volgens verweerder voor gehouden worden dat het door verweerder ingediende beroep tijdig is ingediend. Daarnaast is verweerder van mening dat zowel het voornemen als het besluit naar de laatst bekende gemachtigde van verweerder gezonden hadden dienen te worden door de Minister en mitsdien niet op juiste wijze bekend zijn gemaakt.

- 4.5. De Minister merkt op dat in het beleid in C18/1 Vc van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc) het volgende staat vermeld:

(...) Personen die in het bezit zijn gesteld van een verblijfsvergunning beschikken doorgaans niet meer over een gemachtigde of raadsman. De kennisgeving van het voornemen om de verleende verblijfsvergunning in te trekken, dient daarom in beginsel aangetekend naar het laatst bekende adres van de vreemdeling te worden verzonden. (...)

Zowel het voornemen van 3 maart 2010, als de beschikking van 16 juli 2010, zijn op de in het beleid voorgeschreven wijze bekend gemaakt, zoals reeds toegelicht door de Minister in het voorgaande.

- 4.6. Nu uit het door TNT retour gezonden besluit genoegzaam blijkt dat op het adres van verweerder (zoals te doen gebruikelijk) een afhaalbericht is achtergelaten, heeft de Minister de verzending van zowel het voornemen als het besluit voldoende aannemelijk gemaakt. Verweerder heeft de ontvangst van deze stukken niet op aannemelijke wijze ontkend.

Zie:

-AbRS van 10 mei 2011, in zaak no. 201010777/1, LJN:BQ4617

-AbRS van 27 april 2004, in zaak no. 200402504/1, JV 2004/240;

-AbRS van 13 november 2007, in zaak no. 200706258/1,

www.raadvanstate.nl;

-AbRS van 19 januari 2009, in zaak no. 200805747/1, www.raadvanstate.nl;

- 4.7. In de optiek van de Minister heeft de rechtbank in casu miskend dat nu niet in geschil is dat de Minister het bestreden besluit (alsmede het voornemen) op juiste wijze bekend heeft gemaakt en verweerder de ontkenning van de ontvangst van de beschikking niet aannemelijk heeft gemaakt, dit reeds voldoende was om het beroep niet-ontvankelijk te verklaren. Immers, het voorgaande had tot gevolg dat de beroepstermijn de dag na verzending (16 juli 2010) is gaan lopen en eindigde op 13 augustus 2010. Het beroep is echter eerst op 25 augustus 2010 ingediend en mitsdien te laat.

- 4.8. Volgens de Minister was er geen aanleiding om aan te nemen dat er in casu een gemachtigde bekend was en de stukken tevens door de Minister naar deze gemachtigde verzonden hadden dienen te worden. Ten onrechte heeft de rechtbank in dit verband overwogen dat de Minister er kennelijk zelf ook vanuit ging dat verweerder nog contact had met zijn laatste gemachtigde, omdat telefonisch de adresgegevens van verweerder zijn gecontroleerd bij het kantoor van de laatste gemachtigde van verweerder. Volgens de Minister

miskent de rechtbank hiermee dat er een verschil is tussen een laatst bekende gemachtigde en het daadwerkelijk beschikken over een gemachtigde in de zin van het eerdergenoemde beleid. Het informeren bij het kantoor van de laatst bekende gemachtigde van verweerder, welke zich in eerdere procedures als gemachtigde heeft gesteld, of het laatst bekende adres wel juist was, impliceert geenszins dat ervan uit diende te worden gegaan door de Minister dat deze laatst bekende gemachtigde nog immer de gemachtigde van verweerder zou zijn in latere procedures. In dit verband heeft de Minister er tevens op gewezen dat uit het telefonische contact met het kantoor van de laatste gemachtigde niet is gebleken dat dit in casu anders was. De Minister verwijst hiertoe naar de in beroep overgelegde telefoonnotitie van het gesprek (productie 4).

- 4.9. Daarnaast merkt de Minister nog op dat het feit, dat telefonisch de adresgegevens van verweerder zijn gecontroleerd bij het kantoor van de laatst bekende gemachtigde, waarbij niet is gesproken met de laatst bekende gemachtigde van verweerder zelf, aan het voorgaande niet afdoet. In de optiek van de Minister miskent de rechtbank in rechtsoverweging 3.1 dat nu het voornemen conform het beleid was verzonden, het voornemen reeds op de juiste wijze bekend was gemaakt. Zoals gesteld is voorts uit het telefonische contact geen informatie naar voren gekomen op grond waarvan de Minister had dienen aan te nemen dat de laatst bekende gemachtigde van verweerder nog immer de gemachtigde van verweerder was in de onderhavige procedure.
- 4.10. De rechtbank is verweerder ten onrechte gevolgd in de stelling dat het voornemen en de beschikking tevens naar de laatst bekende gemachtigde van verweerder verzonden hadden dienen te worden. Ten onrechte verbindt de rechtbank hieraan de conclusie dat het voornemen en de beschikking niet op de juiste wijze bekend zijn gemaakt, dat de beroepstermijn derhalve niet is aangevangen en het op 25 augustus 2010 ingediende beroep als tijdig dient te worden aangemerkt. De Minister is van mening voldoende te hebben toegelicht in het voorgaande dat zowel het voornemen als de beschikking wel op juiste wijze bekend zijn gemaakt en dat mitsdien op 16 juli 2010 de beroepstermijn is aangevangen. Nu het beroep eerst op 25 augustus 2010 is ingediend, is dit derhalve niet tijdig gebeurd. De rechtbank had de Minister op dit punt dienen te volgen.

Grief 2

- 4.11. In de optiek van de Minister is van belang dat het voornemen van 3 maart 2010 op juiste wijze, conform het in punt 4.5 genoemde beleid, bekend is gemaakt. Immers, het voornemen is toegezonden naar verweerder. Verweerder heeft noch het adres, noch de ontvangst, betwist. Gelet op hetgeen in de voorgaande punten is betoogd, was er voor de Minister voorts geen aanleiding om het voornemen tevens naar de laatst bekende gemachtigde van verweerder toe te zenden. Mitsdien is in het bestreden besluit terecht tegengeworpen dat verweerder geen zienswijze heeft ingediend en verwezen naar het voornemen. De rechtbank heeft het voorgaande in de bestreden uitspraak miskend.

5. Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en niet-ontvankelijkverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 16 juli 2010 ingestelde beroep.

Rijswijk, 27 mei 2011

Geachte,

Mr. J. Laros, senior procesvertegenwoordiger

*Minister voor Immigratie en Asiel
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 30120, 2500 GC Den Haag
telefoon 070-779 5310
telefax 070 - 779 55 06*